

Arrest

nr. 247 586 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2017 dient de verzoekster, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, bij de Belgische Ambassade te Dakar (Senegal) een visumaanvraag type C in met het oog op familiebezoek. Op 10 november 2017 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

De verzoekster komt op 4 januari 2018 aan in België en wordt op 8 januari 2018 te Turnhout in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 16 maart 2018.

Op 9 maart 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van D.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Het verblijfsrecht wordt erkend.

Op 16 oktober 2018 wordt M., zoon van de verzoekster en D.S., geboren.

Per schrijven van 26 november 2019 wordt de verzoekster verzocht om nieuwe bewijsstukken betreffende haar huidige situatie over te maken, nu blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht heeft verkregen.

De verzoekster maakt stukken aangaande haar huidige situatie over.

Op 10 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 6 mei 2020 en deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): M. S. (...)

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: (...).1995

Geboorteplaats: W. K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter dd. 09.03.2018 in functie van haar echtgenoot D. S. (...) (RR: xxx) van Nederlandse nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkenen woont sinds 19.03.2019 niet meer samen met referentiepersoon (cfr. verslag OCMW Turnhout dd. 22.11.2019 en OCMW Turnhout). Uit het dossier blijkt dat referentiepersoon zijn raadsman heeft laten contact opnemen met oog op een echtscheiding en regeling omtrent het kindje. Mevrouw van haar kant spreekt in haar verklaring aan de politie dd. 21.10.2019 over haar “ex-mari” als ze het over referentiepersoon heeft. Dit toont aan dat er, naast een stopgezette gezamenlijke vestiging, ook voor beiden geen sprake meer is van een relatie. Ook betrokkene geeft naar aanleiding van huidig onderzoek niet aan dat dit wel zo zou zijn of dat zij de relatie terug leven in zou willen blazen.

Het einde van de relatie wordt aldus nergens betwist, betrokkenen zijn inmiddels ook geruime tijd niet meer gezamenlijk gevestigd. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 26.11.2019 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 19.12.2019. Daarop legde zij volgende documenten voor:

- Deelcertificaat Nederlands tweede taal – Richtgraad 1 dd. 30.08.2019

- Attest OCMW Turnhout dd. 22.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene van 19.03.2019 tot 26.03.2019 in opvangcentrum KINA verbleef en van 26.03.2019 tot 07.05.2019 in het vluchthuis (Emma-huis), omwille van IFG
- Ongedateerde attesten OCMW Laakdal - SIREAS waaruit blijkt dat betrokkene sinds 07.05.2019 in een noodwoning van het OCMW verblijft, en ervoor in daklozenopvang Kina verbleef en vluchthuis Emma-huis, en het zelfde attest dat achteraf werd gedateerd op 13.01.2020 – hoewel het dus reeds eerder in het dossier zat.
- Attest OCMW Laakdal dd. 20.12.2019 waaruit blijkt dat mevrouw sinds mei tot heden (met uitzondering van de maand augustus) leefloon ontvangt.
- Verblijfsattest CAW – vluchthuis Mechelen dd. 18.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en haar kindje in het vluchthuis verbleven omwille van aanhoudend partnergeweld.
- Verslag dd. 08.11.2019 (afdruk 09.01.2020) spoedopname op 07.11.2018 's nachts te AZ Turnhout; bijbehorend verblijfsattest spoeddienst waaruit een opname blijkt van 07.11.2019 om 23u52 tot 08.11.2019 om 1u58.
- Meldingsfiche Politie regio Turnhout dd. 06.07.2018 om 23u28, 07.11.2018 om 22u32 en 23u11
- Attest dd. 16.01.2020 van de politie – politiezone Bruno, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd door slachtofferhulp ten gevolge van echtelijke problemen en bijbehorend PV dd. 21.10.2019 waarin betrokkene vertelt over deze echtelijke problemen.
- Brief SASB vzw dd. 16.01.2020
- Brief advocaat referentiepersoon dd. 20.11.2019 met oog op echtscheiding met betrokkene

In de brief dd. 26.11.2019 werd voorts het volgende opgenomen: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden tot op heden geen verdere stukken meer voorgelegd.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing: betrokkenen zijn gehuwd op 10.07.2017, echter blijkt uit het PV dd. 21.10.2019 dat zij pas echt gaan samenwonen zijn na haar aankomst in België. Ook uit het Rijksregister van referentiepersoon blijkt een ononderbroken verblijf sinds 12.01.2017. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkenen voor mevrouw haar komst in België nooit hebben samengewoond. Mevrouw kwam zich in België bij haar echtgenoot voegen op 09.03.2018. Op 17.03.2019 was de gezamenlijke vestiging definitief voorbij, zo blijkt. Uit het dossier blijkt verder ook duidelijk dat voor beiden de relatie beëindigd is. Dit gegeven wordt vooreerst nergens betwist en blijkt bovendien zowel uit verklaringen van meneer (cfr. samenwoonstverslag dd. 27.11.2019) en verklaringen van mevrouw (cfr. "ex-mari" in PV 21.10.2019). Gelet er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar en de relatie heden is beëindigd, voldoet betrokkene niet aan de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater, §4, 1°.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing: betrokkene en referentiepersoon hebben wel degelijk een gezamenlijk kind. Het kindje, D. E. H. M. (RR: xxx) is weliswaar bij mevrouw gevestigd, echter is het kind tot nog toe van onbepaalde nationaliteit. Ook werd niets voorgelegd omtrent het effectieve recht van bewaring over het kind noch kan blijken dat een rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring dient uitgeoefend te worden in het Rijk. Er werd een brief dd. 20.11.2019 voorgelegd waarbij door de raadsman van referentiepersoon een voorstel werd uitgewerkt met oog op het instellen van een echtscheiding in onderlinge overeenstemming waarbij ook reeds aangegeven werd dat referentiepersoon akkoord kon gaan met het verblijf van het kindje bij betrokkene, op voorwaarde dat hij bij mag dragen aan de opvoeding van het kind – zijnde omgangsrecht één dag per week en een financiële bijdrage. Er werd gevraagd om binnen de twee weken te reageren. Het is niet duidelijk of mevrouw inging op het voorstel van de advocaat van referentiepersoon en of er dus wel degelijk sprake is van een akkoord omtrent de vestiging van het kindje bij betrokkene. Er werd daaromtrent verder niets voorgelegd.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene enkele attesten voor van het OCMW te Turnhout en Laakdal voor met betrekking tot opvang en huisvesting, een verblijfsattest van het CAW – vluchthuis Mechelen, een verslag van spoedopname op 07.11.2018 te AZ Turnhout en bijbehorend verblijfsattest, twee meldingsfiches van de politie regio Turnhout, een attest dd. 16.01.2020 van de politie – politiezone Bruno, dat mevrouw wordt opgevolgd door slachtofferhulp ten gevolge van echtelijke problemen en bijbehorend PV dd. 21.10.2019, een brief van het SASB vzw van mevr. D. O. (...) en een brief van de advocaat van referentiepersoon met oog op een regeling van een echtscheiding in onderlinge overeenstemming.

Uit het verslag van 08.11.2018 met betrekking tot de spoedopname van mevrouw enkele uren voordien, blijkt dat er een hoogoplopende ruzie had plaatsgevonden: er staat in te lezen dat er geen slagen zijn gevallen. Mevrouw hyperventileerde en was over haar toeren omwille van een echtelijk geschil waarbij haar echtgenoot volgens de verklaring van mevrouw het huis kort en klein had geslagen. In het PV dd. 21.10.2019 vertelt betrokkene over de echtelijke problemen tussen haar en haar "ex-echtgenoot". Betrokkene verklaarde aan de politie niet buiten te mogen van haar echtgenoot voor cursussen en dergelijke en meermaals geslagen te zijn geweest, ook tijdens haar zwangerschap. Voormeld verslag van de spoedopname, het PV en de info waar het SASB over beschikt, zijn allen op basis van verklaringen van mevrouw. Bewijzen van dit verklaarde worden echter niet voorgelegd. Zo werden er geen foto's toegevoegd, geen medische attesten, ... die de verklaringen zouden kunnen staven. Dat echtelijke geschillen een impact kunnen hebben op het welzijn van beide partijen, staat buiten kijf. Echter, louter het hyperventileren/paniekaanval na een echtelijk geschil is te vaag om afdoende te kunnen getuigen van een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in art. 42quater, §4, 4°. Gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze niet als afdoende bewijs aangenomen worden. Zeker gelet mevrouw op 8.11.2019 eens ze gekalmeerd was op de spoeddienst, haar echtgenoot terug heeft opgebeld om haar te komen halen. Verder stelt betrokkene in het PV dd. 21.10.2019 dat zij de Nederlandse taal niet machtig is waardoor zij niets kon vertellen aan de politie als zij langskwamen of in het ziekenhuis. Echter, blijkt mevrouw er toch in geslaagd te zijn haar verhaal te doen in het AZ Turnhout in de nacht van 7 op 8.11.2018 waaruit dus een echtelijk geschil bleek. Ook weigerde mevrouw zelf volgens de meldingsfiche van de politie regio Turnhout dd. 06.07.2018 met de politieploeg te spreken. De meldingsfiches spreken allen van ruzies die werden opgemerkt door burenen, er leek ook met voorwerpen te worden gegooid en er was een vermoeden van een gevecht. Er bleken echter geen slagen gevallen te zijn, er werden geen verwondingen vastgesteld. Wel was er een onenigheid met betrekking tot een gsm. Het is het redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon niet (meer) op dezelfde golflengte zitten en de relatie niet (meer) goed zat. In het relatieverlag dd. 27.11.2019 stelt referentiepersoon dat er veel ruzie was tussen beiden, ook de burenen getuigen dat de rust is weergekeerd nu mevrouw is verhuisd en het koppel niet meer samenwoont. Art. 42 quater, §4, 4° lijkt op deze situatie eveneens niet van toepassing te zijn.

Betrokkene toont voorts niet aan tewerkgesteld te zijn. Uit attesten van het OCMW blijkt dat mevrouw sinds mei tot heden (met uitzondering van de maand augustus) leefloon ontvangt. De omstandigheden worden niet uitgeklaard, het is evenwel duidelijk dat mevrouw ondersteuning geniet na een tumultueus einde van de relatie met haar partner. Hieruit blijkt evenwel dat mevrouw niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet zoals omschreven in art. 42quater, § 4, laatste lid.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier enig leeftijdsgebonden probleem blijkt of enig medisch bezwaar dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, kan opgemerkt worden dat deze nog erg kort is (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 09.03.2018, bijlage 19ter), waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst om de draad opnieuw op te kunnen pikken. Zij verbleef immers 23 jaar lang in haar land van herkomst, is er opgegroeid, heeft er een opleiding genoten en een diploma gehaald.

Voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, zowel voor betrokkene als voor referentiepersoon. Er wordt gezocht om een echtscheiding onderling te regelen, de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd dus in gang gezet. Er is geen sprake meer van een familiale cel. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Het gemeenschappelijke kind waarvan de nationaliteit nog niet is bewezen, woont bij betrokkene. Echter is nog niet duidelijk of mevrouw inging op het voorstel van de advocaat van referentiepersoon en of er dus wel degelijk sprake is van een akkoord, en er dus o.a. een akkoord is omtrent de vestiging van het kindje bij betrokkene. Er werd daaromtrent verder niets meer voorgelegd. Voor zover er geen akkoord zou zijn of dit nog niet definitief zou zijn, dient opgemerkt te worden dat er afspraken kunnen gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. het kindje in zijn belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Ook in het geval dat er wel degelijk een akkoord is, dient opgemerkt te worden dat niets voorligt waaruit kan blijken dat dit recht van bewaring in het Rijk dient uitgeoefend te worden. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van het kind te bepalen of hij verder kan verblijven in het Rijk, desgevallend bij de papa, dan wel meegaan met de mama.

Wat betreft de sociale en culturele integratie blijkt uit het deelcertificaat Nederlands tweede taal – Richtgraad 1 dd. 30.08.2019 dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd. Deze cursus is verplicht. Het kennen van de regiotaal is bovendien een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven waardoor betrokkene hiermee niet aantoonbaar dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen vormen bij het nemen van deze beslissing. Uit het schrijven het SASB asbl/vzw blijkt betrokkene erg gemotiveerd te zijn en naar onafhankelijkheid te streven, hetgeen een absoluut positief element is.

Tot slot blijkt uit het administratieve dossier dat ook de economische situatie van betrokkene eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het dossier blijkt dat mevrouw leefloon genieten. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Daarnaast verblijft betrokkene sinds 17.03.2019 in allerlei opvanginitiatieven (opvang CAW, KINA te Malle, vluchthuis Emma-huis, opvangcentrum Chèvrefeuille, appartement OCMW Laakdal) en wordt zij bijgestaan wordt door begeleiders / maatschappelijk werkers / slachtofferhulp wegens echtelijke problemen. Uit voorgaande elementen blijkt dat betrokkene intensief ondersteund en begeleid wordt om haar levenssituatie op orde te krijgen. Ongetwijfeld kan zij met de vaardigheden en kennis die ze hier gekregen heeft door de intensieve ondersteuning ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat de ondersteuning nog geen positief eindresultaat nl. financiële onafhankelijkheid, heeft teweeggebracht in België dat het elders evenmin zou lukken. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekster een bijkomend stuk neer, met name het vonnis van 29 september 2020 met repertoriumnummer 2020/8742 van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, 38ste kamer, waarbij in het kader van de voorlopige maatregelen onder meer wordt beslist dat de heer B. en de verzoekster het ouderlijk gezag over M. gezamenlijk uitoefenen, dat M. hoofdzakelijk zal verblijven bij de verzoekster en secundair bij de heer D. elke zaterdag of zondag om de twee weken van 13uur tot 18uur.

De Raad wijst erop dat hij, als annulatierechter, de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (beoordeling *ex tunc*). Aangezien het vonnis van 29 september 2020 dateert van na het treffen van de bestreden beslissing, staat het vast dat de gemachtigde er bij het nemen van deze beslissing niet over kon beschikken.

Er dient tevens op te worden gewezen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorzien dat, in het raam van een annulatieprocedure, ter terechtzitting nog bijkomende overtuigingsstukken

kunnen worden voorgelegd. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de partijen bij beschikking van 28 september 2020 werden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 19 oktober 2020. In deze beschikking wordt tevens de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

Deze vraag heeft betrekking op het onderzoek dat de Raad, desnoods ambtshalve, dient uit te voeren naar de ontvankelijkheid van het beroep (bv. het verdwijnen van het voorwerp van het beroep) en naar het actuele procesbelang (bv. het alsnog verkrijgen van een verblijfsrecht). De Raad ziet niet in en de advocaat van de verzoekster laat ook na om te verduidelijken hoe de ter terechtzitting neergelegde stukken een gevolg zouden kunnen hebben voor de behandeling van het voorliggende beroep. Uit deze stukken blijkt in elk geval niet dat de verzoekster zich thans in een andere verblijfsrechtelijke situatie zou bevinden dan dat het geval was ten tijde van het instellen van de vordering.

Bijgevolg kan het voormelde vonnis niet in de beoordeling door de Raad worden betrokken en wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het redelijkheidsbeginsel.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De tegenpartij meent wat betreft de humanitaire elementen in de zin van Art. 42^{quater}, §1, 3e lid dat :

o De duur van haar verblijf in België slechts sinds 9 maart 2018 is ;

o Wat het gezinsleven betreft, het onduidelijk is wat de huidige situatie is doch dat er « niets zou voorliggen waaruit afgeleid kan worden dat het recht van bewaring in het Rijk dient uitgeoefend te worden. Het kind zou dan ook ofwel verder bij de papa moeten verblijven in België, ofwel meegaan met de moeder » ;

o Wat betreft de sociale, culturele en professionele integratie zou deze ook niet voldoende aangetoond zijn

Deze motivatie is ontdaan van elke redelijkheid. Verzoekster heeft stukken gevoegd (brief advocate Mijnheer D. (...)) waaruit duidelijk blijkt dat het kind, 1,5 jaar oud, door haar gehuisvest wordt en de vader een omgangsrecht vraagt. Het is dan onredelijk te stellen dat dit kind, een EU-burger, zou moeten achterblijven bij de vader in België, terwijl hij hoofdzakelijk bij zijn moeder verblijft op basis van een akkoord tussen de ouders, of met zijn moeder naar Guinée zou moeten gaan, een land waar hij nog nooit geweest is en zelfs niet beschikt over Guinese identiteitsdocumenten.

Wat betreft haar doorgedreven integratie in België had verzoekster stukken gevoegd betreffende de opleiding Nederlands die zij gevolgd heeft, evenals attesten van de verschillende centra waar zij verbleven heeft die benadrukken dat verzoekster zich uitermate integreert.

Intussen volgt zij een opleiding tot professionele integratie bij de vzw CFS. Zij toonde reeds aan in haar land van herkomst een universitair diploma te hebben in Communicatiewetenschappen, zodat zij, indien zij de kans krijgt, zich snel zal kunnen integreren op de arbeidsmarkt.

Ook kan verweerder niet gevolgd worden in de redenering dat het feit dat een persoon beroep gedaan op een opvangtehuis tot gevolg zou hebben dat die persoon « reeds langdurig en intensief ondersteund en begeleid zou geweest zijn om haar levenssituatie op orde te krijgen », waaruit dan afgeleid wordt dat zij die vaardigheden kan gebruiken in het land van herkomst. Het is onredelijk te stellen dat het verblijf in een opvangtehuis, als gevolg van een hulpvraag van een hulpbehoevende persoon in een schrijnende situatie, geïnterpreteerd wordt als een reïntegratiecursus voor het land van herkomst.

Verzoekster wijst op de aangehaalde elementen in huidig verzoekschrift die aantonen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij moeder is van een EU-burger (hetgeen haar de facto recht geeft op verblijf onder artikel 40bis e.v. Vw.) waarover zij het hoofdverblijf uitoefent, het feit dat zij werkbereidheid vertoont en zeer geïntigreerd is in de Belgische maatschappij.

Gelet op het feit dat het een beslissing betreft die een einde stelt aan een wettig verblijf, dient bovendien vastgesteld te worden dat het niet anders kan dat zij, als alleenstaande ouder van een EU-burger, een familieleven onderhoudt met dat kind en hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen opgebouwd heeft. Een inmenging in dat familieleven is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt.

In casu kan enkel vastgesteld worden dat de tegenpartij geen zorgvuldige belangenafweging maakte in het licht van artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen brengt de verweerder slechts één verweermiddel naar voor waarbij hij op globale wijze repliceert op de vier aangevoerde middelen. Het verweer luidt als volgt:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 42quater, §4, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, alsook van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat het onredelijk is dat er niet gewacht werd op verdere informatie omtrent de juridische procedures inzake de verblijfsregeling van het kind. Verzoekster stelt dat er een akkoord is met haar ex-partner omtrent de verblijfsregeling van het kind, waarbij het kindje bij haar zal verblijven en de ex-partner zijn kind 1 x per week kan zien. Daarnaast stelt verzoekende partij dat er wel sprake is van een schrijnende toestand en dat er voldaan is aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° Vw., gelet op de geweldpleging van de ex-partner ten aanzien van verzoekster. Verzoekster stelt dat het onredelijk is dat het kindje ofwel zal meegaan met haar moeder naar Guinee in welk geval deze geen contact zal hebben met de vader ofwel bij de vader zal blijven in welk geval het kindje geen contact meer zal hebben met de moeder (verzoekster).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon en er geen elementen aanwezig zijn die zich tegen een beëindiging van het verblijfsrecht verzetten.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt: § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

De verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en evenmin betwist verzoekende partij dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon minder dan drie jaar heeft geduurd, zodat verzoekster alvast niet voldoet aan de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet betreft, dient geantwoord dat verzoekster een minderjarig kind heeft van de referentiepersoon (°16.10.2018) en dat dit kind bij verzoekster is gevestigd, doch dat dit kind van onbepaalde nationaliteit is en dat voorts geen stukken werden voorgelegd omtrent het recht van bewaring, laat staan dat een rechter zou hebben bepaald dat dit recht van bewaring zou moeten uitgeoefend worden in het Rijk.

Wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom er geen sprake is van een bijzondere schrijnende situatie:

“Dat echtelijke geschillen een impact kunnen hebben op het welzijn van beide partijen, staat buiten kijf. Echter, louter het hyperventileren/paniekaanval na een echtelijk geschil is te vaag om afdoende te kunnen getuigen van een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in art. 42quater, §4, 4°. Gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze niet als afdoende bewijs aangenomen worden. Zeker gelet mevrouw op 8.11.2019 eens ze gekalmeerd was op de spoeddienst, haar echtgenoot terug heeft opgebeld om haar te komen halen.

Verder stelt betrokkene in het PV dd. 21.10.2019 dat zij de Nederlandse taal niet machtig is waardoor zij niets kon vertellen aan de politie als zij langskwamen of in het ziekenhuis. Echter, blijkt mevrouw er toch in geslaagd te zijn haar verhaal te doen in het AZ Turnhout in de nacht van 7 op 8.11.2018 waaruit dus een echtelijk geschil bleek. Ook weigerde mevrouw zelf volgens de meldingsfiche van de politie regio Turnhout dd. 06.07.2018 met de politieploeg te spreken. De meldingsfiches spreken allen van ruzies die werden opgemerkt door burens, er leek ook met voorwerpen te worden gegooid en er was een vermoeden van een gevecht.

Er bleken echter geen slagen gevallen te zijn, er werden geen verwondingen vastgesteld. Wel was er een onenigheid met betrekking tot een gsm. Het is het redelijk te stellen dat betrokkene en referentiepersoon niet (meer) op dezelfde golflengte zitten en de relatie niet (meer) goed zat. In het relatieverlag dd. 27.11.2019 stelt referentiepersoon dat er veel ruzie was tussen beiden, ook de burens getuigen dat de rust is weergekeerd nu mevrouw is verhuisd en het koppel niet meer samenwoont. Art. 42 quater, §4, 4° lijkt op deze situatie eveneens niet van toepassing te zijn.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “bijzonder schrijnende situaties” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. Er werd in casu niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zou zijn.

Verzoekende partij werd per schrijven van 26.11.2019 uitgenodigd alle documenten die nuttig kunnen zijn bij te brengen in het kader van de eventuele beëindiging van zijn verblijf. Uit de bestreden beslissing volgt dat deze wel degelijk onderzocht en afgewogen werden door verwerende partij, doch de toepassing van artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet niet konden verhinderen.

Bij de beoordeling van de materiële motivering is het vaste rechtspraak dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker thans in bijlage van het verzoekschrift stukken voegt om onder meer alsnog een akkoord over de omgangsregeling te bewijzen, dient opgemerkt dat de verwerende partij bezwaarlijk rekening kan houden met deze stukken aangezien deze stukken niet werden voorgelegd aan de verwerende partij. De stukken die verzoekster thans voor het eerst aan haar verzoekschrift toevoegt kunnen niet weerhouden worden in de beoordeling van de bestreden beslissing. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Er kan evenmin gesteld worden dat het Bestuur maar had moeten wachten op bijkomende info vanwege de verzoekende partij alvorens een

beslissing te nemen, maar die redenering gaat uiteraard niet op. De zorgvuldigheidsplicht die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoekster heeft nagelaten de nodige stukken tijdig in te dienen terwijl zij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. Ten tijde van de bestreden beslissing en op basis van de beschikbare stukken kon er alleen maar vastgesteld worden dat er niet gereageerd is geweest op het voorstel tot omgangsregeling dd. 20.11.2019 hoewel er een termijn van 2 weken was gegeven en dat er hieromtrent dus geen akkoord bestond.

Wat de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM betreft, dient opgemerkt dat er omtrent het gezinsleven een overweging gemaakt wordt in de bestreden beslissing: Voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, zowel voor betrokkene als voor referentiepersoon. Er wordt gezocht om een echtscheiding onderling te regelen, de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd dus in gang gezet. Er is geen sprake meer van een familiale cel. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Het gemeenschappelijke kind waarvan de nationaliteit nog niet is bewezen, woont bij betrokkene. Echter is nog niet duidelijk of mevrouw inging op het voorstel van de advocaat van referentiepersoon en of er dus wel degelijk sprake is van een akkoord, en er dus o.a. een akkoord is omtrent de vestiging van het kindje bij betrokkene. Er werd daaromtrent verder niets meer voorgelegd. Voor zover er geen akkoord zou zijn of dit nog niet definitief zou zijn, dient opgemerkt te worden dat er afspraken kunnen gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. het kindje in zijn belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Ook in het geval dat er wel degelijk een akkoord is, dient opgemerkt te worden dat niets voorligt waaruit kan blijken dat dit recht van bewaring in het Rijk dient uitgeoefend te worden. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van het kind te bepalen of hij verder kan verblijven in het Rijk, desgevallend bij de papa, dan wel meegaan met de mama.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat zij ter zake over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat niet kan gesteld worden dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

3.3. Beoordeling

Artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit deze bepaling volgt dat de gemachtigde, wanneer hij het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie beëindigt, een redelijke en evenwichtige afweging moet doorvoeren omtrent (onder meer) de specifieke gezinssituatie van de betrokken derdelander. In de bestreden beslissing zelf heeft de gemachtigde overigens uitdrukkelijk bevestigd dat hij *"overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening [te houden] met de humanitaire situatie van betrokkene"*.

De verzoekster bekritiseert de wijze waarop haar concrete gezinssituatie in de bestreden beslissing in rekening wordt gebracht. De verzoekster betoogt dat de motivering inzake de gezinsbanden met haar minderjarig kind, dit is haar zoontje M., ontdaan is van alle redelijkheid. Zij benadrukt dat zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken stukken heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat haar kind anderhalf jaar oud is, dat hij door haar gehuisvest wordt en dat de vader een omgangsrecht vraagt. De verzoekster voert aan dat het onredelijk is om voorop te stellen dat haar zoontje ofwel zou moeten achterblijven bij zijn vader in België, terwijl hij hoofdzakelijk bij zijn moeder verblijft, ofwel met haar naar Guinee moet meegaan, terwijl hij niet beschikt over Guineese identiteitsdocumenten en hij ook nooit eerder in dit land is geweest.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, met name met een brief van 26 november 2019, werd uitgenodigd om haar humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, toe te lichten. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekster, in antwoord hierop, heeft overgemaakt.

De gemachtigde heeft deze stukken niet enkel beoordeeld in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, maar bijvoorbeeld ook in het kader van de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent onder meer als volgt gemotiveerd:

“De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing: hebben wel degelijk een gezamenlijk kind. Het kindje, D. E. H. M. (RR: xxx) is weliswaar bij mevrouw gevestigd, echter is het kind tot nog toe van onbepaalde nationaliteit. Ook werd niets voorgelegd omtrent het effectieve recht van bewaring over het kind noch kan blijken dat een rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring dient uitgeoefend te worden in het Rijk. Er werd een brief dd. 20.11.2019 voorgelegd waarbij door de raadsman van referentiepersoon een voorstel werd uitgewerkt met oog op het instellen van een echtscheiding in onderlinge overeenstemming waarbij ook reeds aangegeven werd dat referentiepersoon akkoord kon gaan met het verblijf van het kindje bij betrokkene, op voorwaarde dat hij bij mag dragen aan de opvoeding van het kind – zijnde omgangsrecht één dag per week en een financiële bijdrage. Er werd gevraagd om binnen de twee weken te reageren. Het is niet duidelijk of mevrouw inging op het voorstel van de advocaat van referentiepersoon en of er dus wel degelijk sprake is van een akkoord omtrent de vestiging van het kindje bij betrokkene. Er werd daaromtrent verder niets voorgelegd.”

Verder heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoekster niet meer samenwoont en geen relatie meer heeft met haar Nederlandse echtgenoot, dat hun gemeenschappelijke kind bij de verzoekster woont en dat *“uit het dossier blijkt dat referentiepersoon zijn raadsman heeft laten contact opnemen met oog op een echtscheiding en regeling omtrent het kindje”*.

In deze zaak staat het derhalve niet ter betwisting dat de verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog gehuwd was met haar Nederlandse echtgenoot, dat zij niet langer samenwonen en geen relatie meer hebben en dat zij samen een kind M. D. hebben, dat dit kind sinds het stopzetten van de relatie bij de verzoekster woont terwijl de vader enkel een omgangsrecht van één dag per week vraagt doch waarbij er geen gegevens voorliggen omtrent een daadwerkelijk akkoord over de gevraagde omgangsregeling. In de bestreden beslissing wordt tevens bevestigd, en zulks in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat de nationaliteit van het gemeenschappelijke kind, M. D., onbepaald is.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek omtrent verzoeksters gezinssituatie, als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat (...). Voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, zowel voor betrokkene als voor referentiepersoon. Er wordt gezocht om een echtscheiding onderling te regelen, de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd dus in gang gezet. Er is geen sprake meer van een familiale cel. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt. Het gemeenschappelijke kind waarvan de nationaliteit nog niet is bewezen, woont bij betrokkene. Echter is nog niet duidelijk of mevrouw inging op het voorstel van de advocaat van referentiepersoon en of er dus wel degelijk sprake is van een akkoord, en er dus o.a. een akkoord is omtrent de vestiging van het kindje bij betrokkene. Er werd daaromtrent verder niets meer voorgelegd. Voor zover er geen akkoord zou zijn of dit nog niet definitief zou zijn, dient opgemerkt te worden dat er afspraken kunnen gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. het kindje in zijn belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Ook in het geval dat er wel degelijk een akkoord is, dient opgemerkt te worden dat niets voorligt waaruit kan blijken dat dit recht van bewaring in het Rijk dient uitgeoefend te worden. Het is dus aan betrokkene en

referentiepersoon om in het belang van het kind te bepalen of hij verder kan verblijven in het Rijk, desgevallend bij de papa, dan wel meegaan met de mama.”

In essentie laat de gemachtigde in bestreden beslissing derhalve aan de verzoekster en de vader van haar kind de keuze om hun gezinsleven met hun kind naar eigen goeddunken in te richten *“rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder”*, waarbij het aan hen zou toekomen om in het belang van het kind te bepalen *“of hij verder kan verblijven in het Rijk, desgevallend bij de papa, dan wel (kan) meegaan met de mama.”*

Deze motivering getuigt niet van een gedegen afweging inzake verzoeksters concrete gezinssituatie. De gemachtigde beperkt er zich immers toe om vaagweg te opperen dat het aan de verzoekster en de heer S. D., toekomt om zelf te bepalen of hun gemeenschappelijke zontje meegaat met de verzoekster naar Guinee dan wel dat het kind achterblijft in België, *“desgevallend bij de papa”*, zonder echter aan één van beide geopperde mogelijkheden enig concreet onderzoek te wijden. Inzake de voorgespiegelde hypothese dat het kind naar Guinee kan meegaan met de verzoekster, laat de gemachtigde met name na om rekening te houden met de zeer jonge leeftijd van het kind (1,5 jaar oud), dat in België is geboren, en gaat hij ook ten onrechte voorbij aan de eigen vaststelling dat de nationaliteit van het kind vooralsnog onbepaald is waardoor het uiteraard geen evidentie is dat dit kind feitelijk in de mogelijkheid is om mee te reizen naar Guinee. De gemachtigde heeft met betrekking tot deze hypothese ook ten onrechte niet onderzocht welke de gevolgen zijn voor dit jonge kind dat alsdan van zijn legaal in België verblijvende Nederlandse vader wordt gescheiden. Ook waar de gemachtigde de optie open laat dat de het kind achterblijft in België *“desgevallend bij de papa”*, wordt nergens in rekening genomen dat het om een zeer jong kind gaat. Hierbij wordt ten onrecht ook voorbij gegaan aan de huidige concrete gezinssituatie, met name wordt niet in rekening genomen dat het kind sinds het verbreken van de gezinscel niet meer bij zijn vader maar uitsluitend bij de moeder heeft verbleven en dat de vader zelf slechts een omgangsrecht van één dag per week vraagt. Tot slot, maar niet in het minst, houdt de gemachtigde geen rekening met de gevolgen voor het welzijn van het jonge kind dat alsdan wordt gescheiden van zijn moeder bij wie hij steeds heeft verbleven en die op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds geruime tijd alleen voor hem zorgt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de voorliggende zaak elke redelijke en evenwichtige beoordeling van verzoeksters concrete gezinssituatie ontbreekt. Een schending van artikel 42, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangetoond.

In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder dat hij ter zake over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat niet kan gesteld worden dat de geboden motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, kan hij niet worden bijgetreden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet louter een appreciatiebevoegdheid verleent aan de gemachtigde, maar eerder de verplichting oplegt om bij het nemen van een beëindigingsbeslissing de concrete gezinssituatie van de betrokken vreemdeling terdege te onderzoeken. *In casu* heeft de gemachtigde het echter louter aan de verzoekster en de referentiepersoon overgelaten om te beslissen of het kind meegaat met de verzoekster dan wel achterblijft in België *“desgevallend bij de papa”*. Daarbij heeft de gemachtigde zijn appreciatiebevoegdheid geenszins ten volle uitgeoefend. Deze appreciatiebevoegdheid bestaat er, in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, immers net in om op grond van de kenbare gegevens betreffende de concrete situatie van de betrokkenen te onderzoeken of de verzoekster haar verblijfsrecht alsnog kan behouden (de Vreemdelingenwet voorziet immers niet in de verplichting om een einde te stellen aan het verblijfsrecht) omwille van humanitaire redenen zoals de bescherming van het gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Het vierde middel is in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Het eerste, tweede en derde middel en de overige kritiek die in het vierde middel naar voor wordt gebracht, behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE